

kan faa frisk Luft og i det hele taget nyde Naturen, hvilket jo er overordentlig godt og heldigt. Men vi maa tillige bestemt hævde, at der ikke maa ske for store Indgreb i Ejendomsretten, ikke unødvendige Indgreb, samt at der ikke maa paaføres det offentlige alt for urimelig store Udgifter. Men der kan jo forhandles nærmere om disse Ting i et Udvalg, og jeg vil slutte med at udtale Haabet om, at der maa komme et godt Resultat ud af det kommende Udvalgs Arbejde.

A. C. Meyer: Under Finanslovens første Behandling tillod jeg mig at spørge den højtærede Justitsminister, om der var Mulighed for, at der blev fremsat et Lovforslag, der gik i den Retning, som det foreliggende Lovforslag angiver, og jeg maa sige, at jeg glæder mig ved, at et Lovforslag allerede foreligger saa hurtigt. Jeg maa vel næsten forudsætte, at man, allerede inden denne Forespørgsel fremkom, havde været i Gang med Arbejdet paa et Naturfredningsforslag. Det foreliggende Lovforslag har vundet Paaskønnelse i Foreningen for Naturfredning, af hvis Bestyrelse jeg for Resten selv er Medlem, og Princippet i Lovforslaget er ganske sikkert uangribeligt, idet det gælder om i videst mulig Udstrækning baade at bevare Naturen for Overlast, for saa vidt Mennesker kan gribe ind her, at aabne Adgang til Naturen for saa mange som muligt og at bevare, hvad der har kunstnerisk Værdi. Og jeg maa sige, at midt i en Tid som den, vi nu lever i, hvor det vrimler med Skattelovforslag og Forslag om Dyrtidsforanstaltninger, kan det være ganske behageligt til Afveksling at beskæftige sig med et Forslag, som har den anførte Karakter.

Der var et æret Medlem, som forleden spurgte mig, om jeg vilde holde min Tale paa Vers. Jeg maa sige, at det vilde være noget, man endnu ikke havde kendt i den danske Rigsdag, men paa den anden Side synes jeg, at Emnet kunde fortjene det. Det er saa interessant, for mig i alt Fald, at jeg i Dag egentlig hellere vilde deklamere end tale. Jeg vil dog nøjes med at henvise til nogle danske Digtere og bruge et enkelt Citat; thi er der noget, vore Digtere har lovprist, da er det den danske Naturs Skønhed, og det ikke med Urette. Det gælder da om, at det ikke blot er i Vers og i Sange, at Folk lovpriser vort Land, men at de ogsaa virkelig lærer vort smukke danske Land at kende. Det gælder om at aabne dette Land for saa mange som muligt. Jeg har, naar jeg har

været ude med en lille Flok, som maaske er adskillige ærede Medlemmer bekendt under Navnet „Vandrende Sangere“, gjort et Forsøg, ganske vist ikke i stor Stil, men dog et Forsøg, paa at faa Folk, der kun har haft ringe Adgang til Naturen, bragt i nærmere Forbindelse med denne, og det har interesseret mig, da jeg første Gang foretog en Fodtur med denne Flok vandrende Sangere, en Fodtur, der næsten maatte siges at være en Tur rundt om Fyn, at spørge disse Folk, hvor mange af dem der nu egentlig kendte Danmark. Det viste sig da, at af disse Folk, en Snes i Antal, var der kun een, der havde været nordligere end Skodsborg, medens et Par havde været i Udlandet som vandrende Haandværkssvende. I øvrigt kendte de aldeles intet til Danmark. Men det er efter min Mening beklageligt, at man ikke, naar man synger om et Lands Skønhed, ogsaa i størst mulig Udstrækning faar Adgang til disse Skønheder. Tiden har efterhaanden aabnet Befolkningens Øjne for det interessante i at komme ud og lære Naturen at kende; jeg mindes her uvilkaarligt et Par Linier af Digteren Chr. Winther: „Du kender vel det lille, skønne Land, omkring dets Kyst sig snor det salte Vand“.

Dette er jo rigtigt, Danmark er havomkranset, men det bliver vanskeligere og vanskeligere, synes det mig, at faa Lov til at passere langs Strandkanten. Der har nemlig været to Bestræbelser oppe i de senere Aaringer herhjemme. Den ene Bestræbelse gik ud paa at omgærde Ejendommene, saaledes at man kunde spærre uvedkommende ude, ud fra den Forudsætning, at Strandkanten tilhørte Ejendommen. Foreningen for Naturfredning har fredeligt gjort Forsøg paa at opnaa fri Passage. Det lykkedes i flere Tilfælde, og man maa anerkende de paagældende Ejeres Imødekommen; men i andre Tilfælde er det absolut mislykkedes, og der er Stranden forblevet aflukket. En anden Bestræbelse finder Udtryk i den stigende Trang til at komme ud, i Turistlivet, Idrætslivet, som netop stiler ud mod den frie Natur, bort fra de høje Bygninger og fra Huse, hvor Solen ofte kun har sparsom Adgang, fra mørke, trivielle Gader, navnlig i Storstaden. For den arbejdende Befolkning er det af ganske overordentlig Værdi saaledes at kunne drage ud, og jeg glæder mig over at have ydet mit Bidrag til at tilfredsstille denne Trang til at drage ud og lære Naturen at kende, og jeg har forbundet Hensynet til Glæden ved det skønne med dette at gaa.